

Πολλά εἶπαμε κι ἀπόειπαμε, ἄς ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου
πολλάχ.

Ἐπόπαμε τ' ἀφέντη μας, ἄς ποῦμε τῆς κεράς μας
Ἄμοργ.

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε
Ἦπ.

Κι ὅδε δὸ λόγον ἤλεγε, τό 'χε ἀποπρωμένο
Κρήτ.

Τοῦ λόγου δὲν ἀπόσουσι κι τῇ μιλήτῃ δὲν 'πούπι
Αἰν. Ἡ σημ. καὶ μεσ. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 901 (GWag-
ner 172) «καὶ ὅταν ἐκπληρώσουσιν καὶ ἀποποῦν οἱ πάντες,
τότε νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ καὶ τότε νὰ ὀρίσω». 2) Ἀνακαλῶ
τὸ λεχθέν, μόνον εἰς τὴν φρ. ἀπείπα' το Πόντ. (Κερασ.)
ἢ ἐπείπα' το Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Συνών.
ἐξέλεγω.

ἀπολειανένω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λειανένω.

Γίνομαι λειανός, ἀπισχναίνομαι: Ἐφάε' σ' ἡ-γ-ἀρρώ-
στια, καημένε, κι ἀπολειάνυνες κ' ἐγίνης μιὰ δουκκεῖα.

ἀπολείπω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀπουλείπου βόρ.
ιδιώμ. 'πολείπω πολλάχ. ἀπολείβω Χίος 'πολείβγω
Κάλυμν. Μέσ. ἀπολείβομαι Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολείπω.

1) Λείπω, δὲν ὑπάρχω, ἀπουσιάζω, συνήθως μετ' ἀρνή-
σεως σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Δὲν τοῦ ἀπολείπει τὸ βούτυρο.
Δὲ μοῦ ἀπολείπουνε οἱ δουλειές. Δὲ μᾶς ἀπολείπουνε τὰ ἔξοδα.
Δὲν τοὺς ἀπολείπει ἡ ἀρρώστια - ἡ γρίπη κττ. Δὲ μοῦ ἀπολείπει
μουσαφίρης σύνηθ. Δὲν ἀπολείπει τὸ χιόνι ἀπὸ τὸ Χιολὸ
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Οἱ κρισολογίες ποτὲ δὲν τοὺς ἀπολεί-
πουνε Κεφαλλ. Δὲν ἀπολείπει ποτὲ ἀπὸ γάμο Πελοπν. (Κορινθ.)
Νὰ μὴν ἀπολείπης ποτὲ σ' ἀπ' τὸ σκολεῖο Ἦπ. Ἐγὼ δὲν ἀπο-
λείπω ἀπ' τ' ἀμπέλι Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τὸ ἀγόρασα γιὰ
ν' ἀπουλείψ' οὐ καβγᾶς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐν πορεῖ νὰ τῶν
ἀπολείπη τὸ κρασί (δὲν ζοῦν χωρὶς κρασί) Σίφν. Ὁ ψῦχος
ἀποπάνον μου κ' ἀπολείπει (ἀντὶ 'κὶ ἀπολείπει) Οἰν. Δὲν
'πολείβγει 'ποὺ τὸ σπῖτι μας μέρα καὶ νύχτα Κάλυμν. || Γνωμ.

Ἀπὸ τὸ θέρο ὡς τοῖς ἐλαιῶς | δὲν ἀπολείπουν οἱ δουλειές
πολλάχ. || Ἄσμ.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἀγαπῶ δὲ μ' ἀπολείπ' ἡ ζούρλια
Ἦπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. η 117 «τάων οὐποτε καρ-
πὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει». β) Ἀπολύτως, λείπω,
παύομαι Πελοπν. (Βυτίν.): Ὁ δεῖνα δὲν ἀπολείπει οὔτε
πέρ' σ' ἀπόλειπε, ἔρχεται καὶ μᾶς βλέπει. 2) Εἶμαι ξένος,
ἀπομακρύνομαί τινας, δὲν μετέχω Θήρ. Κέρκ. Πελοπν.
(Βυτίν. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ξάνοιε, παιδί μου, ν' ἀπο-
λείπης ἀπὸ τοῖς κακὲς συνανατροφές Θήρ. Νὰ μὲ ρίξῃ 'ς τὸ
σπιτάλι καὶ ν' ἀπολείψῃ ἔτσι ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα Κέρκ. β)
'Αφίνω, ἐγκαταλείπω τινὰ Κρήτ. Μῆλ. Μύκ.: Δὲ μ' ἀπο-
λείπεις, χριστιανέ μου, ν' ἀναπαῶ λιγάκι; Μῆλ. Ὦντας ὦρα
ν' ἀπολείψῃ τὴν ἐκκλησιὰ καβαλλ' τοεῦνι 'ς τ' ἄλογο τσαὶ ἔφρυγε
Μύκ. 3) Μέσ. ὑπολείπομαι, ἀπομένω Κρήτ. Χίος: Ὅσον
ἀπολείβεται ἀπὸ τὰς δεκατέσσερις ὀργυμὲς νὰ τὰς σώνῃ εἰς τὴν
ἀμπέλιαν Χίος || Φρ. Τῇ δρίχα ἀπολείφτηκε (ὀλίγον ἔλειψε,
οἶον: τὴν τρίχα ἀπολείφτηκε νὰ τῇ 'ρθῇ λιγωμάρα) Κρήτ.

ἀπολείτουρα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπουλείτουρα βόρ.
ιδιώμ. ἀπολείτουρα Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἀ.
ἀπολούτουρα Κύθν. ἀπολούτουρα Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) κ. ἀ. ἀπολούτουρα Θήρ. Σίφν. κ. ἀ. ἀπο-
λούτουρα Κύπρ. ἀπολείτρια Κάρπ. 'πολείτουρα Κάλυμν.
'πολούτουρα Κύπρ. ἀπολείτουρο Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀπο-
λείτουρο Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς, λειτουργία.

Μετὰ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἱερὰν λειτουργίαν ἔνθ' ἄν.:
'Απολείτουρα νὰ σέ 'βρω νὰ σοῦ μιλήσω. Τὴν Κυριακὴ ἀπο-
λείτουρα θὰ 'ρθῶ. Ἀπολείτουρα βγαίνει ὁ παππᾶς καὶ μοι-
ράζει τὸ βασιλικὸ σύνηθ. Ἐγὼ θὰ πάω 'ς τὴν ἐγλήσᾳ κι ἀπο-
λείτουρα θ' ἀμολλάρω τὰ βούγια Κρήτ. Ἀπολούτουρα νὰ 'ρτῇς
τῶν θέλω σε Κύπρ. || Ἄσμ.

Παρασκευὴ σὲ κάλεσα, Σαββάτο σὲ 'παντέχω,
τὴν Κεριακὴ ἀπολείτουρα νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε
Λευκ.

Θεέ μου, τῶν νὰ πέθανα τὸ Σάββατο τὸ βράδυ,
τῶν Τδερχατθὴν 'πολούτουρα νὰ κατεβῶ 'ς τὸν Ἄδην
Κύπρ.

ἀπολειτούργημα τό, Πελοπν. (Δημητσάν.) 'πολου-
τούργημα Κύπρ. — ΧΠαλαῖς. Θάνατ. Εἰρήν. 3

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολειτουρῶ.

Τὸ τέλος τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἱερᾶς λειτουργίας ἔνθ' ἄν.:
Ἄσμ.

Καὶ 'ς τ' ἀπολειτουρήματα ποῦ θ' ἀπολειτουρήσουν
Δημητσάν. — Ποίημ.

Μετὰ τὸ 'πολουτούργημα 'ς τὰ σπῖτιμα τοὺς ἐπῆσαν
μὲ τὴν ἰδίαν συλλογὴν τῶν αὐτῆς αἰτίας
ΧΠαλαῖς. ἔνθ' ἄν.

ἀπολείτουργο τό, ἀμάρτ. ἀπουλείτουρον Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Πληθ. ἀπολείτουρα Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀπολείτουργος.

1) Πληθ., τεμάχια ἀπὸ τὸ πρόσφορον μετὰ τὴν ἀφαί-
ρεσιν τοῦ ἐσφραγισμένου μέρους Λεξ. Πρω. β) Τὸ μετὰ
τὴν διανομὴν ὑπολειφθὲν ἀντίδωρον Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Τ' ἀπουλείτουρον εἶνι νόστ' μου, γιατί' εἶν' βλουημένους ἄρτους.

2) Πληθ., τεμάχια ἀπὸ τὸ πρόσφορον μὴ εὐλογηθέντα
ὑπὸ τοῦ ἱερέως Λεξ. Δημητρ.

ἀπολείτουργος ὁ, ἀμάρτ. ἀπολούτουργος Πόντ. (Χαλδ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς, λειτουργία.

Ἐπὶ ἱερέως, ὁ ἄρτι περατώσας τὴν ἱερὰν λειτουργίαν
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ: Ἀπολούτουργος ἔν' ὁ ποππᾶς.

ἀπολειτουργῶ σύνηθ. 'πολουτουργῶ Κύπρ. ἀπουλ'-
τουργῶ Λέσβ. ἀπολειτουργῶ Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπολει-
τουργῶ Κεφαλλ. ἀπολουτρούργω Κρήτ. ἀπολουτρούργω Θήρ.
ἀπολ'τρούργω Μύκ. 'πολουτουργῶ Κύπρ. 'πολουτρούργω Θήρ.
Τὸ μεταγν. ἀπολειτουρῶ = τελειώνω τὴν ὑπη-
ρεσίαν μου.

1) Ἐπὶ ἱερέως, τελειώνω τὴν θεϊαν λειτουργίαν σύνηθ.:
'Απολειτούργησεν ὁ παππᾶς. Θὰ 'ρθῶ ἅμα ἀπολειτουρήσῃ
ὁ παππᾶς σύνηθ. Ἦνεγάστηκα νὰ περιμένω ν' ἀπολουτρούρησῃ
γιὰ νὰ 'δω μέσα νὰ προσκυνήσω Θήρ. Ἀμα ἐπολουτούργησεν,
ἐτρέξασιν νὰ πκιάσουν τὸ λείψανον 'ς τὴν ἐκκλησίαν νὰ τὸ
ἐνταφιάσουν Κύπρ. || Ἄσμ.

Καὶ σὺν ἀπολειτούργησε κ' ἡκάτσανε νὰ φάνε,
ἄρχισ' ἡ γλῶσσα ἡ γλυκειὰ καὶ τὸ γλυκὸ τ' ἀχείλη
Ἰων. (Κρήν.)

Καὶ σὺν ἀπολειτούργησαν, ἐπάψαν οἱ ψαλτᾶδες,
φέροντι ψωμί καὶ κάθουσι τὸ κολασιὸ νὰ κάμουν
Κρήτ. β) Μέσ. συνεκδ. ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων χρι-
στιανῶν Ἀνδρ.: Τί ὦρα ἀπολειτουρηθήκατε; Ὁ,τι ἀπολει-
τουρηθήκα, ἔφρυγα ἀμέσως. 2) Σχολάζω, ἐπὶ ναοῦ τοῦ
ὁποίου ἡ λειτουργία ἐπερατώθη Ἀνδρ. Θήρ.: Ἀκόμη δὲν
ἀπολειτούργησεν ὁ αἰς-Νικόλας Ἀνδρ. Ἡ ἐκκλησιὰ ἡπολει-
τρούρησε Θήρ.

ἀπολειφάδα ἡ, ἀμάρτ. 'πολειφάδα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.
Κονίστρ.) Πελοπν. (Κορινθ.) 'πολειφάδα Πελοπν. (Γέριμ.)
Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπολειφάδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ἀπολειφάδι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐμεινε ἀπὸ τὸ πλύσιμο μιὰ πολειφάδα Κορινθ. Τοῦ ὅσκα μιὰ πολειφάδα σαπούνι Κονίστρ. Ἐρριξα μιὰ πολειφάδα ἔς τὸ χαράνι γιὰ τὴν πλύσι Γέρμ.

ἀπολειφαδάκι τό, κοιν. πολειφαδάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) πολειφάδακι Πελοπν. (Κίτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Μικρὸν ἀπολειφάδι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐν ἀπολειφάδακι σαπούνι κοιν.

ἀπολειφάδι τό, κοιν. ἀπολειφάϊ Κάμπ. (Ἐλυμπ.) ἀπολ'φάδι Σκῦρ. ἀπολ'φάδ' Μύκ. ἀπολ'φάδ' βόρ. ἰδιώμ. πολειφάδιν Κύπρ. πολειφάϊν Κύπρ. Ρόδ. (Βάτ.) πολειφάδι σύνηθ. πολειφάδ' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) πολ'φάδ' Θράκ. Πάρ. (Λεῦκ.) πολ'φάδ' βόρ. ἰδιώμ. πελειφάδι Κωνπλ. πελονφάϊ Ρόδ. (Βάτ.) ἀπογλειφάδι Κύθηρ. κ. ἄ. ἀποβλειφάδι Πελοπν. (Καρδαμ.) ἀποχλειφάδι Τσακων. ἀποχλειφάδι Τσακων. ἀπολειφάδι Πελοπν. (Κίτ.) ἀποπλειφάδι Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλειφάδιον < ἀπαλείφειον, ὁ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. οὐσ. ἀλείφειον· ὃ χρῶνται οἱ ἀλείπτται. Ὁ τύπ. ἀπογλειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ γλείφω, ὁ δὲ ἀποβλειφάδι ἐκ τοῦ ἀπογλειφάδι κατὰ μετάθεσιν καὶ ἀντιμεταχώρησιν τῶν δασέων. Ἰδ. ΓΧατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. (1924) 1,475. Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 370. Τὸ ἀποχλειφάδι ἐκ τοῦ ἀποβλειφάδι κατ' ἀμοιβαίαν μετάθεσιν τῶν συμφώνων β καὶ χ, τὸ ἀπολειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ λείχω, τὸ δὲ ἀποπλειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ πλύνω.

1) Ὑπόλειμμα, μικρὸν τεμάχιον σάπωνος χρησιμοποιοῦντος εἰς πλύσιν, συνεκφερόμενον πολλάκις μετὰ τῆς λ. σαπούνι χάριν ἐντονωτέρας δηλώσεως τῆς ἐννοίας κοιν.: Μείνανε ἀπὸ τὴν πλύσι κάμποσα ἀπολειφάδια. Πῆρ' ἐν ἀπολειφάδι σαπούνι κ' ἐπλυνε τὰ χέρια του κοιν. || Φρ. Ἐγινε σὰν ἀπολειφάδι (ἐπὶ τοῦ καταστάντος κατίσχνου) κοιν. Συνών. ἀπογλείμμιδο, ἀπόγλυσμαν, ἀπογλύσμιν 1, ἀπολειφάδα, ἀπολείφαδο, ἀπολείφιν, ἀποσάπουνο.

2) Μικρὸν ὑπόλειμμα πράγματος, ὑπόλοιπον Ἡπ. Ρόδ. (Βάτ.) κ. ἄ.: Πολειφάϊν τυρὶ Βάτ. Συνών. ἀπομεινάδι, ἀπομεινάρι. β) Πρᾶγμα ἀσήμαντον καὶ ἀνάξιον προσοχῆς Θράκ.: Τί πολειφάδι κι αὐτό! 3) Μετων. ἰσχνός, λεπτός, ἀδύνατος, συνηθῶς ἐπὶ καχεκτικοῦ Ἀμοργ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Χίος κ. ἄ.: Πὸν τὴν κακίαν του ἡ μουνισούνα του ἐγίνην πολειφάδιν Κύπρ. Ὅντες ἤμανε μικρός, ἔνα πολειφάδι ἤμανε Κονίστρ.

ἀπολειφαδιάζω ἀμάρτ. πολειφαδιάζω Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

1) Λεπτύνομαι ἔνεκα συνεχοῦς ἀποτριβῆς ὡς τὸ ἀπολειφάδι: Πολειφαδιάζει ὁ πάτος τοῦ παπουτσιοῦ - ἡ λεπίδα τοῦ μαχαριοῦ κττ. Δημητσάν. 2) Μεταφ. καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Βούρβουρ.): Τί πολειφάδιασες, μωρή, ἔτσι; Βαμβακ. Πολειφάδιασε πὸ τὴν ἀρρώστια Κονίστρ.

ἀπολείφαδο τό, Ἀμοργ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Ἀπολειφάδι 1, ὁ ἰδ.

ἀπολειφαδώνω ἀμάρτ. ἀπολειφαώνω Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Μέσ. πολειφαών-νομαι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Κάμνω τι νὰ ἀποτριβῇ, νὰ ἀποξεσθῇ, νὰ καταστῇ ὡς ἀπολειφάδι ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐπολειφάωσε τὴ σιράτα (ἐπὶ τοῦ πολλάκις βαδίσαντος τὴν αὐτὴν ὁδὸν) Ἐλυμπ. Ἀπολειφωμένη εἶν' ἡ πέτρα μὲ τὸ ἄμε κ' ἔλα αὐτόθ.

ἀπολείφιν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. οὐσ. ἀλείφειον.

Ἀπολειφάδι, ὁ ἰδ.

ἀπολειψανωμένος ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λείψανο κατὰ τὰς μετοχ. τῶν εἰς - ὦνω ρημάτων.

Ὁ κίτρινος ὡς λείψανον, ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ νεκροῦ: Ἀπολειψανωμένο τὸν εὐρῆκ' ἀπὸ τὸ φόβο δον. Ἀπολειψαμένη ναι ἀπὸ τὴ γάκητά τζη.

ἀπολειψιά ἡ, ἀμάρτ. πολειψιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολείπω.

Ἐλλειψις, σπάνις: Τὸ σιτάριν - τὰ καρύδκια φέτος ἐν πολειψιά. Καὶ κατὰ γενικ. Ἐν πολειψιάς φέτι κλπ. || Παροιμ.

Σ τὴν πολειψιάν τῶν κορασιῶν μιὰν ρκὰν ἐπαρακάλουν τὸ ἐκ-κρέμ-μαξεν τὰ θείλη της σὰν τὰ φτερά τοῦ γάλλον.

ἀπολειώνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λειώνω.

Διαλύομαι τελείως: Ὅ,τι ν' ἀπολειώσῃ τουτοῖνὰ τὸ σαπούνι θὰ σοῦ δώσω ἄλλο.

ἀπολέμητος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. ἀπολέμετος Πόντ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπολέμητος.

1) Ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγινε ἐχθρική ἐνέργεια ἢ καταδίωξις ἐνθ' ἄν.: Οὐλὲς ἐπολέμεσεν κι ἀβούτον ἐφῆκεν ἀπολέμετον Πόντ. Δὲν τὸ παραδίνομε τῶν Τούρκων ἀπολέμητο Ἀρχ. Μακρυγ. 2,87. 2) Ὁ μὴ πολεμήσας Ἀθῆν.: Ὁ δεῖνα πῆγε κ' ἐγύρισε ἀπολέμητος, μόνο ποῦ ντύθηκε στρατιώτης.

ἀπόλεμος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόλεμος.

Ὁ ἄπειρος πολέμου: Ποίημ.

Κοντάρι μακροκόνταρο, ἔς τὸ χέρι μου κἀνένας

ἀσάλευτο καὶ ἀπόλεμο δὲν ξάνοιζεν ἐσένα

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. * 26

ἀπολέξιμον τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολέκω, δι' ὁ ἰδ. ἀπολυῶ.

Τὸ νὰ μένη τις ὀπίσω, ὑστέρησις.

ἀπολεπιδίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λεπίδι. Πβ. μεταγν. ἀπολεπιδοῦμαι.

Ἀπολεπίζω, ὁ ἰδ.

ἀπολεπιδισμα τό, ἀμάρτ. ἀπολεπιδιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολεπιδίζω.

Ἀποβολὴ τοῦ φλοιοῦ. Συνών. ξεφλούδισμα.

ἀπολεπίζω Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ μεταγν. ρ. ἀπολεπίζω.

Ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν. Συνών. ἀπολεπιδίζω, ξεφλουδίζω.

ἀπολέρι τό, ἀμάρτ. πολέρι Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λέρα.

Πληθ., τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς πλύσεως ἀκάθαρτον ὕδωρ.

ἀπολευκαίνω σύνηθ. πολευκαίνω Κάμπ. κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολευκαίνω.

1) Πλύνων τι λευκαίνω Κάμπ.: Ἄσμ.

Ὡς ἦτον κάψες φοερές τοῦ Μάι τοῖς ἡμέρες, μιὰ παππαῖα πολεύκαινε μὲ τρεῖς της θυγατέρες.

